

200700312/1.

Datum uitspraak: 31 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/21098 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 11 december 2006 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 december 2006, verzonden op 14 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 24 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Desgevraagd heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 3 april 2007 de aan het naar aanleiding van de aanvraag van appellante uitgebrachte individueel ambtsbericht van 25 oktober 2001 ten grondslag liggende stukken overgelegd, ten aanzien waarvan hij op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heeft verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van bepaalde gedeelten ervan.

Op 11 april 2007 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is.

Appellante heeft bij brief van 12 april 2007 toestemming verleend, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb. De Staatssecretaris van Justitie heeft geen reactie inzake artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb ingediend. De desbetreffende stukken zijn hierop aan de Minister van Buitenlandse Zaken teruggezonden.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

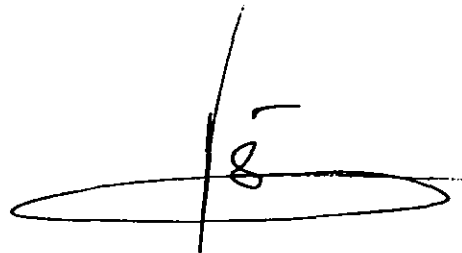
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

32-550.

Verzonden: 31 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

2

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: Awb 06/21098

Datum uitspraak: 11 december 2006

Uitspraak

Uitspraak 14-12-06

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Iraanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. drs. L.J. Blijdorp,

tegen

de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 10 april 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 21 december 2000 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 28 april 2006 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 5 oktober 2006. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. P.M.W. Jans.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust

8/1.

daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van haar asielaanvraag heeft eiseres, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiseres is afkomstig uit Iran. Eiseres heeft van 1997 tot juli 2000 gestudeerd aan de . Eiseres was tijdens die periode, samen met een assistente (een medestudente), vertegenwoordiger in de Universiteitsraad. Vanwege de klachten die eiseres heeft ingediend over de beperkingen voor de (met name vrouwelijke) studenten en door het deelnemen aan een gemengde wetenschappelijke conferentie in 1998 zijn eiseres en haar assistente door de nationale veiligheidsdienst voor drie dagen geschorst. Na de schorsing keerden eiseres en haar assistente terug naar de universiteit waar ze door de veiligheidsdienst werden gewaarschuwd dat ze niet mochten samenzweren met docenten. Tevens werden er beperkingen opgelegd waartegen de assistente fel heeft geprotesteerd. Als gevolg hiervan werd zij levenslang van de universiteit geschorst, is haar studentenkaart ingenomen en is ze verdwenen. Later is zij dood teruggevonden. Eiseres kreeg een zwijgplicht opgelegd en mocht niet meer als vertegenwoordiger functioneren. Voorts werd eiseres een wekelijkse meldplicht opgelegd en werd ze constant lastig gevallen en gepest. Begin november 1999 bezocht eiseres een college over Islamitische omgangsvormen. Door een opmerking over de rol van de iman is eiseres wederom voor twee dagen geschorst. Hierna heeft eiseres besloten zich niet langer aan haar meldingsplicht te houden. Na twee weken werd eiseres door de veiligheidsdienst opgehaald om zich te melden. Dit heeft ertoe geleid dat op 8 juli 2000 de studentenkaart van eiseres werd ingenomen. Eiseres vermoedt dat dit tevens verband hield met de activiteiten die haar vader had verricht en waarvoor hij een gevangenisstraf van 3 maanden opgelegd had gekregen. Eiseres vreest nu dat ze door de activiteiten die ze heeft verricht tijdens haar studie net als andere studenten zal 'verdwijnen'. Eiseres heeft samen met haar vader op 7 november 2000 het land van herkomst verlaten.

3. Verweerder heeft de asielaanvraag afgewezen en zich daarbij op de volgende standpunten gesteld. Verweerder heeft zich allereerst op het standpunt gesteld dat het relaas van eiseres deels ongeloofwaardig is te achten. Verweerder acht de vrees voor vervolging die eiseres baseert op het asielrelaas van haar vader ongeloofwaardig. Verweerder acht derhalve ongeloofwaardig dat de Basji op zoek is of zijn geweest naar eiseres en haar vader. Voorts wordt niet geloofwaardig geacht dat er tegen eiseres een verdenking bestaat in verband met lidmaatschap van een in Iran verboden partij of beweging. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het -voor waar aangenomen- relaas, onvoldoende zwaarwegend, nu eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake was van een onhoudbare situatie waardoor ze niet meer kon functioneren binnen de universiteit of de maatschappij.

4. Hiermee kan eiseres zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiseres stelt zich op het standpunt dat er sprake is van een aanenschakeling van gebeurtenissen, van structurele vervolging, onderdrukking en achterstelling die er toe hebben geleid dat het leven voor haar onhoudbaar is geworden. Door de meldplicht en de schorsingen vanwege haar politiek-religieuze overtuigingen is ze in de negatieve belangstelling van de veiligheidsdienst komen te staan. Voorts waren er diverse beperking aan haar opgelegd die haar situatie op de universiteit en in de maatschappij ook onhoudbaar maakten, aldus eiseres. Eiseres stelt dat ze immers uit haar functie in de Universiteitsraad werd gezet, ze kreeg een meldplicht, ze werd belemmerd in haar recht op meningsuiting en vergadering, de kledingvoorschriften werden strenger en ze moest een verklaring van gehoorzaamheid ondertekenen. Voorts stelt eiseres zich op het standpunt dat haar assistente is verdwenen en dood is teruggevonden. Eiseres vreest dat hetzelfde met haar kan en zal gebeuren.

5. Gezien de gronden van het beroep heeft de rechtsstrijd betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder, a en b, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgronden.

6. De rechtbank overweegt als volgt

7. De rechtbank stelt allereerst vast dat de vader van eiseres eveneens op 21 december 2000 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asielt voor bepaalde tijd heeft gedaan. Bij besluit van 12 december 2001 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 12 juli 2005, van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, ongegrond verklaard. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 15 augustus 2005 is deze uitspraak bevestigd, waardoor het besluit van 12 december 2001 onherroepelijk is geworden. Voorts stelt de rechtbank vast dat de vader van eiseres vrijwillig, met behulp van het IOM, naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en daar als gevolg van ziekte is overleden.

De rechtbank overweegt hieromtrent dat verweerder zich in het onderhavige bestreden besluit op het standpunt heeft kunnen stellen, onder verwijzing naar het besluit en de uitspraken in de asielprocedure van de vader van eiseres, dat het gedeelte van het asielrelaas van eiseres dat is gebaseerd op het asielrelaas van haar vader ongeloofwaardig is te achten.

8. Met betrekking tot het beroep op de a-grond van artikel 29 van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, immers niet is gebleken dat er sprake was van een onhoudbare situatie voor eiseres binnen de universiteit of in de maatschappij. Weliswaar stond eiseres in de belangstelling van de autoriteiten, doch is niet gebleken dat de situatie dusdanig was dat zij zich niet kon handhaven en dat deze situatie zal leiden tot een schending van het Vluchtelingenverdrag. Immers, blijkens de verklaringen van eiseres is haar studentenkaart ingenomen, maar is ze niet voor het onbepaalde tijd geschorst en kon ze doorgaan met studeren. Dat ze geen gebruik kon maken van alle voorzieningen door de aan haar opgelegde beperkingen, maakt dit niet anders. Ook de aan eiseres opgelegde meldplicht leidt niet tot het oordeel dat er sprake was van een onhoudbare situatie voor eiseres. Eiseres kreeg deze meldplicht in 1998 opgelegd en zij heeft tot juli 2000 op de universiteit gezeten en haar studie kunnen voortzetten. Voorts overweegt verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht dat van overige maatregelen die het leven voor eiseres onthoudbaar maakten, niet is gebleken. Nu eiseres voor het overige geen aanknopingspunten met een van de andere vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag heeft aangedragen, kan een beroep op de a-grond niet slagen.

9. Naar aanleiding van het beroep op de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Eiseres leidt haar vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM af uit het feit dat zij in de negatieve aandacht van de veiligheidsdienst stond, welke negatieve aandacht bij terugkeer naar het land van herkomst nog aanwezig zal zijn. De rechtbank overweegt dat, mede gezien hetgeen hierboven is overwogen, eiseres niet heeft onderbouwd dat zij daadwerkelijk in de negatieve belangstelling stond van de autoriteiten. Weliswaar wordt geloofwaardig geacht dat de veiligheidsdienst aan eiseres een meldplicht heeft opgelegd en dat ze daardoor in de belangstelling staat, maar hieruit volgt niet noodzakelijkerwijze dat eiseres bij terugkeer naar haar land van herkomst zal hebben te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Nu eiseres ook voor het overige geen concrete op haar persoon toegespitste aanknopingspunten heeft aangevoerd, heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, mogen stellen dat het niet aannemelijk is dat juist eiseres een

Registratienummer: Awb 06/21098

4

schending van artikel 3 van het EVRM te wachten staat bij terugkeer naar het land van herkomst. Derhalve kan een beroep op de b-grond niet slagen.

10. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. I.D. Jacobs en in het openbaar uitgesproken op 11 december 2006 in tegenwoordigheid van L.E. Huberts als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

14 DEC 2006

Voor fotocopie conform

De Griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Blijdorp & Van der Kroon
Advocaten

Mr. drs. L.J. Blijdorp
Mr. W.J. van der Kroon
advocaten en procureurs

Bezoekadres:
Slotstraat 13
Culemborg

Postbus 114
4100 AC Culemborg

T (0345) 536350
F (0345) 534358

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN-HAAG

-- 070-365 1380 --

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JAN 2007	
ZAAKNR. 20270031211	
AAN: 1	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Culemborg, 11 januari 2007

323-A

APPELSCHRIFT / HOGER BEROEP SCHRIFT

Betreft: geboren
Nationaliteit: Iraanse
CRV:
Rechtbanknr: 06/21098

Geeft erbijdilig te kennen,

nationaliteit, geboren en van Iraanse

verder te noemen appellante, verblijvende in de centrale opvang in AZC Musselkanaal, te dezer zake woonplaats kiezende te Culemborg aan de Slotstraat 13 (postbus 114, 4100 AC) ten kantore van haar advocaat en gemachtigde mr. drs. L.J. Blijdorp die in deze als advocaat en procureur optreedt en die tot het indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd is door appellante, zulks met het recht van substitutie.

Appellante stelt hierbij en middels dit schrijven hoger beroep in tegen de in kopie bijgesloten uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Arnhem (rolnr 06/21098), gedateerd 11 december 2006 / verzonden 14 december 2006 waarbij het asielberoep van appellante door de rechtbank Arnhem ongegrond werd verklaard.

Dit hoger beroep richt zich tegen de ongegrondverklaring van het beroep van appellante door de rechtbank.

Dit appèlschrift berust op de volgende grieven:

-2-

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in voornoemde uitspraak als volgt:

"Met betrekking tot het beroep op de a-grond van artikel 29 van de Fw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet aanneemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, immers, niet is gebleken dat sprake was van een onhoudbare situatie voor eiseres binnen de universiteit of in de maatschappij. Weliswaar stond eiseres in de belangstelling van de autoriteiten, doch is niet gebleken dat de situatie dusdanig was dat zij zich niet kon handhaven en dat deze situatie zal leiden tot een schending van het Vluchtelingenverdrag"

Toelichting:

Ten onrechte heeft verweerder geconcludeerd dat de situatie voor cliënte niet onhoudbaar is geworden. Ten onrechte is vastgesteld dat cliënte niet is aan te merken als vluchteling in de zin van het Verdrag.

Ook door de rechtbank wordt een onjuiste maatstaf aangelegd bij de invulling van het begrip "onhoudbaarheid".

Cliënte is vanuit haar positie als studente, en daarmee tevens als kritische jonge vrouw, in de negatieve belangstelling van de Iraanse overheid komen te staan.

Na haar eerste schorsing van de universiteit, moest cliënte zich wekelijks bij de Veiligheidsdienst melden. Iedere keer dat zij zich daar ging melden, was zij feitelijk in gevaar. Altijd weer de dreiging van nieuwe bestraffingen of represailles. Zij mocht niet meer functioneren als studentenvertegenwoordigster, en ze moest zwijgen. Ze had niet langer spreekrecht. Dit alles was niet een enorme inbreuk op haar gevoel van veiligheid, maar ook op haar recht op de vrijheid van meningsuiting.

Na de 2^e schorsing werd cliënte gedwongen een brief te tekenen. Haar studentenkaart was haar afgenomen en de faciliteiten die zij als student had, werden stopgezet. Feitelijk werd het haar enerzijds onmogelijk gemaakt om te studeren en zich te ontwikkelen. Maar daarnaast bleef zij in groot gevaar verkeren. De bedreigingen van de zijde van de overheid waren evident: wanneer ze het verbod om te spreken met/tot (groepen) mensen zou overtreden, zou ze opgepakt worden.

Teneinde dus te overleven, werd cliënte gedwongen om te stoppen met studeren, maar vooral ook om haar mond te houden. Om het vege lijf te redden kon zij haar recht op de vrijheid van meningsuiting niet meer uitoefenen.

Van belang is om vast te stellen dat de geloofwaardigheid in dit verband nimmer in geding is geweest bij verweerder. Uitgegaan wordt van de geloofwaardigheid van het relaas, ter beoordeling staat enkel de zwaarwegendheid.

-3-

Met de conclusie van de rechtbank, nl dat de situatie voor cliënte niet onhoudbaar was, wordt voorbij gegaan aan de realiteit van de situatie.

Immers, ALLEEN als cliënte bereid zou zijn haar mond verder te houden, dan zou zij hopelijk gevrijwaard blijven van verdere vervolging. Zij geeft daarmee toe aan dwang en intimidatie.

En dat op een manier die door zowel het Verdrag als door het EVRM als ontoelaatbaar wordt gehouden. Immers, een ieder – dus ook een Iraanse jonge studente – heeft het recht op vrijheid van godsdienst en vrijheid van meningsuiting. Een ieder heeft ook recht op bescherming van het recht op vrijheid van godsdienst en vrijheid van meningsuiting.

De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank als volgt:

"Naar aanleiding van het beroep op de b-grond van artikel 29 Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Eiseres leidt haar vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM af uit het feit dat zij in de negatieve aandacht bij terugkeer naar het land van herkomst nog aanwezig zal zijn.

De rechtbank overweegt dat, mede gezien hetgeen hierboven is overwogen, eiseres niet heeft onderhouden dat zij daadwerkelijk in de negatieve belangstelling stond van de autoriteiten. Weliswaar wordt geloofwaardig geacht dat de veiligheidsdienst aan eiseres een meldplicht heeft opgelegd en dat ze daardoor in de belangstelling staat, maar hieruit volgt niet noodzakelijkerwijze dat eiseres bij terugkeer naar het land van herkomst te vrezen zal hebben voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM".

Toelichting:

Voor de toelichting wordt verwezen naar de toelichting onder grief 1.

Cliënte is van mening dat de rechtbank hiermee, ook ten aanzien van de beoordeling van het beroep op 3 EVRM, een onjuiste maatstaf heeft aangelegd.

Gevolg hiervan is tevens dat de rechtbank miskent dat cliënte in het land van herkomst te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag althans in de zin van 3 EVRM.

CONCLUSIE

Reden waarom appellante/cliënte U. Edelachtbaar College, verzoekt:

- dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- de bestreden uitspraak van de rechtbank te vernietigen, en het beroep alsnog gegrond te verklaren,
- althans.

-4-

- de bestreden uitspraak te vernietigen en het beroep terug te verwijzen naar de rechtbank;
- Verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,
Hw dw.,
J. Blijdorp.